

undlade ikke blot at give nye Benge ud, men ogsaa skjære betydelig bort af de hidtidige Udgifter, ja i saa Tilfælde er der finansielt set Intet til Hinder for at gaa ind paa Flertallets Forslag. Der bliver endda et Overflud. Men hvorvidt denne Forudsætning vil holde Stik, derom tør jeg ikke have en Mening; derom tør jeg ikke profetere. Det er ganske sikkert, at den Skikkelse, hvori Finansloven i Aar er vedtaget, ikke er heldig for Landets reelle Udvikling; men naar dette Things Flertal i Kraft af de politiske Forhold, som Folge af dets Stilling overfor Ministeriet, har valgt, og med Beraad. Su valgt, at slaa ind paa denne Vej, saa er det ikke mindre sikkert, at dette Things Flertal ikke kan lade sig drive til atter at opgive dette Standpunkt uden med det Samme at opgive sig selv. Den Stilling, som Folkethinget her har indtaget, og som i politisk Henseende har den Betydning at være en til det Yderste gennemført Hævdelse af Thingets Bevillingsmyndighed, den Stilling kan Folkethinget ikke atter lade sig tvinge ud af uden med det Samme at skjære Halsen over paa sig selv. Jeg tør nu ganske vist ikke gaa ud fra, at Folkethinget skulde være villigt til at foretage en sli Operation, men jeg tør ligesaa lidt gaa ud fra, at det ikke er villigt dertil. (Ufbrydelse.) Ja, man har jo set saa Meget! Lige saa lidt tør jeg paa den modsatte Side gaa ud fra nogen som helst Antagelse om, hvilke Virkninger denne Politiks Forhættelse vil have overfor Ministeriet; jeg tør ikke forudsætte Noget som helst om, at den vil føre til en Affortning af de Tilstande, hvori vi befinde os. Det er meget muligt, at Ministeriet har forbeholdt os den Overraskelse at gaa af inden i Morgens Middag — det er ganske vist ikke sandsynligt — og det er ogsaa meget muligt, at paa samme Maade, som Ministeriet har siddet i 9 Aar, kan det sidde i 9 Aar og to Gange 9 Aar til. Under denne Forudsætning er det ganske vist muligt, at vi i en halv Snes Aar eller mere regelmæssig ville faae det samme Overflud, som er budgetteret paa Finansloven i Aar. I saa Tilfælde er der finansielt set Intet i Veien for at acceptere Flertallets Forslag. Men jeg for min Part tør ikke bygge paa noget Sligt, hverken for eller imod. Vor politiske Fremtid ligger ikke klar nok for mit Blik. Det er Muligheder og Sandsynligheder, som jeg maa overlade til Andre For tjeneften af at grunde en finansiell Politikk paa. — Og paa samme Maade gaar det mig med Hensyn til Optagelsen i vort Skattesystem af helt nye Paalæg. Forleden ved Behandlingen af Sindsfygeloven udtalte jeg, at jeg kunde ikke bringe Harmoni og rimelig Fornuft ind

i den Holdning, som baade den ærede Regjering og dette Thing indtog, uden ved at forudsætte, at man fra begge Sider havde gjort sig fortkrolig med Tanken om at optage en Indkomstskat som normalt Led i vor Bestatning. Hvis man er enig om at ville bevilge 3—4—5 Mill. ved Indkomstskat, hvormeget det nu bliver, for at stoppe det Hul, der opstaar, ja saa siger jeg atter, der ikke er det Mindste i Veien for at acceptere Flertallets Forslag i finansiell Henseende. Kun mener jeg, at det er nødvendigt, at en sli Enighed finder et positivt Udtryk, at det udtrykkelig udtales og slaas fast, at dette er Hensigten. Ganske vist, lige i Dieblisset vil der næppe være Brug for Pengene, men naar der bliver Brug for dem, saa veed vi, hvor vi skulle tage dem. Jeg for min Part finder imidlertid heller ikke her nogen Anledning til selv at stille Forslag desangaaende; thi jeg anser ikke Indførelsen af en stor regelmæssig Indkomstskat i vort normale Skattesystem som finansiell hensigtsmæssig. Jeg tror ikke, at det kan hævdes, at Nødværdigheden med nogen Nødvendighed kræver, at der optages en Indkomstskat som Afløsning for en væsentlig Del af de indirekte Skatter; men paa den anden Side finder jeg lige saa lidt, at det vilde være nogen jærlig Uretfærdighed at gjøre det, og hvis det er en Uretfærdighed, vilde det, da det jo maatte anses som en Lettelse for den mindre bemidlede Del af Samfundet, være at feile til den heldigste Side. Jeg har derfor ikke noget Serligt for et saadant Forslag, men endnu mindre Noget imod det. Derimod tror jeg, at det i Henseende til praktisk Hensigtsmæssighed vilde vise sig ubelig; naar det kommer til Stykket, tror jeg, at Befolkningen, saaledes som den finder sit Udtryk her i Repræsentationen — og som det jo ogsaa gav sig Udtryk ved Sindsfygelovens Vedtagelse — vil føle en Forøgelse af de direkte Skatter som en langt stærkere Byrde end den nuværende indirekte Beskatning. Det var mærkeligt, om det ikke skulde være Tilfældet. Det er en Selvfølge, at man overhovedet helst vil være fri for at betale Skat, man vil helst være fri for Told paa Sukker, Kaffe og alt muligt Andet; men Sandheden er, at den indirekte Skattebyrde her i Landet i Birteligheden ikke er synderlig stor. I vore Nabolande, og da særlig Sverig og Norge, ere de indirekte Afgifter langt større, ikke mindst paa de af den store Masse benyttede Artikler, fordi det alene er dem, der give nogen ordentlig Indtægt. Jeg tror ikke, man kan bestybe det norske Storting for at være mindre demokrattisk anlagt end det danske Folkething,